

(א) לקמן זה: [בסדרות לב.
כריתות י"ג ב] לקמן זה.
(ג) נזיר מה. סוטה כ:
[תוספתא דעלמס פ"א ה"ז
ע"ש, ד] (ד) [זבחים קי"א.
ה] [שם, ד] (ה) [זבכר
ז' ב] (ו) [זבכר ה"א ח] [קמן
פד.ט] (ז) [רש נשא, ד]
(י) [דברים כב, ב] [ועי'
מוס' שבעות ד. ד"ה
מראות נגעים כו' ואם
התרה בו ה' אם אמר כו'
וקלם ל"ע]

איש נדחה ואין ליצור נדחין בטמא נפש הוא דדייקינן גבי איש כי יהיה טמא" לא כתיב אלא לנפש ובדידה דדייקינן איש ולא ליצור אלמא מהתם יליף דאי מוסיף לנפשו" כדר"ז וזנמי לנפשה: איש לטול מהרף אב

והמתני יכול לא יהו חייבין לפסח
שני אלא טומא נפש כר': ס"ל איש
איש. כי יהיה טומא משמע כל
טומאה מדלגה תחבץ לנפש כדריש א"ר
איש כי יגע צמת ש"ה למידרש"
באפסיה נפשית אלא לנפש למה לי
אלא ע"כ מיעוטא דליצור לאקולי אתא

תוס' ד"ה הכתוב נתקו
לעשה. אלא ה"פ הכתוב
נתקו לעשה בו. ע"י חולין
פ' ע"ב תוס' ד"ה הגח
למח"ו:

הגהות הגר"א
[א] גמ' יאמר טמא מת
ואל יאמר זכ וכו' כ"ל:

א. לגמרי לומר שאין
לוקין עליו. תוס' שאנך.
ב. דשאני התם כיון
דאיצטריך לגופיה אבל.
ג. בדדמי ליה
מוקמינן ליה. ד. הנך
דלקמן. ש. ה. יתירתא.
ס.

ואתא אביי ואתקיף אהא
דריש לקיש ואהדר לדרשא
דר' יוחנן והכי קאמר,
לעולם מקרא קמא ונכתוב
רחמנא איש איש כי יהיה
טמא ולישתוק לנפש דכתב
רחמנא למה לי. וכי תימא
טמא נפש הוא דנדחה
לפסח שני אבל שאר

שם מחזיק למחנה מושבו אחר שכתוב ולא יטמאו את מחניהם וקבעו בלא [תעשה] העותיקן יין למחנה מושבו נתקן לעשה לומר שאינו לוקה. ומותיבין עליה מצורה שנכנס לפנים ממחיצתו חים שנכנסו לפנים ממחיצתו בארבעים וטמא את מותר להכנס במחנה לרוב ואפילו לרוב עצמו

רצ"א דלא דמי דלא יוכל לשלחה כל ימיו משמע דליכא לאו אלא כשמשלחה כל ימיו אבל הכא לא משמע מקרא הכי ואור"י דהאי נתקו לעשה לא הו כשאר לאו הניתק לעשה שחשבו דהו אחר הלוא דחמוד חשבו

יש ממון למחנה מושבו והאי נימון
עשה נראה ^א דלל מהני אלל במחנה
שלישית דלל גרע מזז הואיל ואיכא
לאוקמי נימון למחנה שלישי ^א ובמחנה
שכינה חייב כרת דלל גרע ממחוסר
כפורים ^א כי תשמע צפ' כל הפסילים
(ובאים לזכר) דקאמר ואי ביאה במקלט
שמה ביאה היכי מעייל ידיה לצהוות
אידי ואידי עשה שיש צו כרת הוא
א"ל ומטוין הואיל והומר לזרעמו
הומר לקריו ואיכא למידחי דהאיכא
כרבי יהודה דלל חשיב ליה לקמן
נימון לעשה:

אמת בלבד אמרו
שנאמר ² ויקח משה
עמו במחיצתו
ד' ישב לבדו ⁷ יושב
ים יושבין עמו יכול
משתלחין למחנה
יטבאו את מחניהם
זה דברי רבי יהודה
הוא אומר ⁴ וישלחו
ז' וכל מיא ליהו

זבין ובעלי נדות שנכנסו בו.
ריב"א לא גרס ובעלי נדות
זהדי זבין דהא אמרין לקמן בעל
דה כטמא מת למחנות ונתוספתא
ליה: **מאי** חומרא דוב שכן
מומחה יוצאה מגופו. ה"ה דהוה מצי
למימר ¹ שכן מטמא משכב ומושב וכלי
חרס זהיסט כלקמן אלף יחא
ליה למניקט חומרי ² דלא מצי למימר
להו בסמוך גבי חומר בוב מבטלורע:
כ

אמר טמאי זב ואני אומר טמאי מתים משתלחין זבין לא לו מחנה שניה ויאמר זב ואל יאמר מצורע ואני אומר לא כל שכן למה נאמר מצורע ליתן לו מחנה שלישיית הכתוב נתקן לעשה מאי חומריה דזב מטמא מת לזו מגופו אדרבה טמא מת חמור שכן טעון הזאה א טמא וכל טמא לרבות טמא שרץ זב חמור מטמא ואמרן אדרבה שרץ חמור שכן מטמא באונס אמרי

שְׁתַּלְחִין אֵלָּא מִן הָעוֹזֶרֶת לְבִדָּה חוּץ מִזֶּבֶל קָרִי שֶׁמִּשְׁתַּלְחִין אָף מֵהָרֵי. כָּל הָרֵי הַבֵּית חוּץ לְחֻמַּת הָעוֹזֶרֶת: עֵמֹם. וּמִשָּׁה לִּי הִיא: סְנַיִשִּׁית: שֶׁלֹּא יִהְיֶה טִמְאִין אַחֲרֵים יוֹשְׁבֵין עֵמֹם. כְּגוֹן זִבְין וְטִמְאֵי מַתִּים. יֵס מִשְׁתַּלְחִין לְמַחֲנֵה אָחֵם ת"ל וְלֹא יִטְמְאוּ אִם מַחֲנֵים טָן מַחֲנֵה לֹוֹה רַחֲמֵי מַחֲנוֹת כְּחִיצֵי וַיִּשְׁלְחוּ מִן הַמַּחֲנֵה מִחוּץ לְמַחֲנֵה תִּשְׁלֹוֹם וְהִיא מַחֲנֵה לִימִן לוֹ מִמֶּנּוּ שְׁלִישִׁית לְהוֹצִיאוֹ דְּכוּלָּהּ מֵהַתֵּם וּפְקִי דְּעִיכֵי כֹוִין שִׁלּוֹת בָּקָל וְאֵלֶּא יִדְעֻנָּה כָּל שֶׁן דְּחַמּוֹר צִעֵי שִׁלּוֹת וּמִדְּכַצְבִּינְהוּ פִּרְקִי מֵאִי חוֹמְרִיהָ דְּזֵב מִטְמֵא מַת: לְרִצּוֹם טִמְא שֶׁרָךְ. לְשִׁלּוֹת גִּעַל מֵאִי אֵילִטְרָקִין לְמִיחֵצָה זֵב דְּחַמּוֹר מִטְמֵא שֶׁרָךְ טִמְאָהּ וְאֵלֶּא לְמִשְׁתֵּה לִּי חוּלִי לִי קִפְלֵה דְּלֹאֲמַר בְּמַסְכַּת נֶהֱדֵי צִבְרָק צְנוּת טַעֲמִי נְמִי מִטְמֵא כְּגוֹן טוֹמְאֵת טִמְאִי שֶׁרָךְ שֶׁלִּין אֵלֶּא טוֹמְאֵת עֵרֵב:

שרץ שבאה לו הטומאה מבחוץ שדומה לטמא מת, והחוב חמור מטומאת שרץ שהחוב טומאה יז
יש לומר שטומאת שרץ חמור שטמא אפי' אם נפל עליו השרץ באונס, מה שאין כן בוב שרץ
בשבעה דרכים בודמיו את חוב רכ"ו ואם נמצא עליו אונס אינו טמא מאותה הרה

א [מ״י פ״ו מה׳ קרבן
שקט ה׳ א ופ״ד מה׳
ביאת מקדש ה׳ יב]:
ח ב מ״י פ״ג מה׳ מלכות
ביאת מקדש ה׳ ח
טמג עשין קעד ולאזין דש:
ז ג מ״י שס הלכה ד
[ופ״ו מה׳ מלכות בית
הבכירה ה׳ טו]:
ד ר מ״י פ״ג מה׳ ביאת
מקדש הלכה ב:

[illegible]

מותר להכניסו במחנה
לילה, שנאמר ויקח משה
את עצמות יוסף עמו עמו
במחיצתו, קנתי מיהא
למחנה מצורע שנכנס
לפנים מחיצתו בארבעים והיני
פטר ליה רב חסדא. ושני
נחאי היא רוב חסדא דאמר
בר' שמעון. לתיבא ברד
משחין למחנה לברד
ישב שלא יהו טמאי
אחרים ויושבין עמו. יכול
יהו זבין וטמאי מתים
משחליחין מן המחנה את
הם ויהו טמאי את
מחנותיהם לית מחנה ליה

[illegible]